

Ք

Մինակ՝ մարգիմ մէջ իրիկում
Գառնիկ ըրաւ իրեն փափաք-
նւ թողլով խոտը ծաղկահամ
Խոյացաւ դէպ ի այն առուակ:
Ծարաւ էր մա. թըրումն Գառնեակ:

Ձով զով խըմեց չըրիկն այն պայծառ
Որ հոսէր իւր ոտներուն տակ.
Մըրմըլարով. « Քարոզն հոն վար . . . »
Եւ հոն վար մայրն իրեն որդեակ
Կամչէր իրեն թըրումն Գառնեակ:

Գայլը եկաւ մութ գիշերով.
Տեսաւ Գառնիկը միայնակ.
Դեռ չընքնած, մէկէն, շուտով
Յարձակեցաւ՝ սիրտ դըժըմակ,
Լափեց կըլլեց այն խեղճ Գառնեակ:

Կըրէր վայրի վարդին թըփիկ,
Ծոթընիմ և թիւմ զոյմ մամիշակ,
Բուրդէ կարսիք չորս զընդակիկ,
Երբեմն ձեռն պէս ըսպիտակ . . .
Այս Գառնիկին էին մըշխարք:

Հ. Վ. ՏՐԱՅՈՐԴ

ՍԻՐԱՄԱՐԴ ԵՒ ՀԱԻԸ

ՍԻՐԱՄԱՐԴԻ

Ձամբոս վրայ իմչ կեցեր ես,
Շուտ կորսընէ սրկէ տեսմեմ.
Դեռ չէնս գիտեր, հաւ աներես,
Որ ես թոչնոց թագուհին եմ:

ՀԱԻԸ

ԴՆչ կը հրես, ո՛վ ամիրաւ,
Դու սիրամարգ ամբարտաւաւ.
Ջարդէդ ի զատ իմչ ունիս լաւ,
Որ եղբր ես իմբմահաւաւ:

ՍԻՐԱՄԱՐԴԻ

Բամ մը հարկաւ գիտէր Աստուած
Որ ինձ տուաւ այս փետուրներ.
Ծխածամին և թէ ծաղկանց
Փայլիմ վրաս բոլոր զոյմեր:

ՀԱԻԸ

Բաւական չ'է ըլլալ փայլում,
Պէտք է ըլլաս քիչ մ'ալ ազմիւ.
Հպարտ, զոռոգ քու ձեւերուն
Ձի հաւնողներ եմ քաջմաթիւ:

ՍԻՐԱՄԱՐԴԻ

Ազնուական ցեղէ մըմ եմ,
Խորիտ ըլլալ ինձ ամօթ չ'է.
Պէտք է քալեմ ես սիգանեմ,
Ամարգ հաւը թող քարբամիլէ:

ՀԱԻԸ

Քու արժանիքը ցեղային
Ձի տար պատիւ քեզ ամծնական.
Դու չամա որ միշտ պիտամին
Պարծաթեղ ըլլայ քու իսկական:

Ս Ի Բ Ա Մ Ա Ր Գ Ը

Ես օգտակար եմ մարդկութեան.
Կամանց զարդեր կը հայթայթեմ,
Փետուրներովս ամմմամ
Սրահները կը զարդարեմ:

Հ Ա Ը

Ջարդի վրայ ակ մի խօսիր.
Կրման միթէ մարդ կերակրել,
Ազգաց է ազգանց դու անխտիր
Միտ ու հաւկիթ միշտ պատրաստել:

Ս Ի Բ Ա Մ Ա Ր Գ Ը

Մտրկակամ պաշտօն մըն է
Այդ յարատեւ ծամը աշխատամբ,
Նախախմամովն առաջնորմէ
Մեզ խնայեց ամէն տամշանք:

Հ Ա Ը

Քանի որ դու արդուզարդիդ
Վրայ միայն պարծիլ գիտես,
Թող որ ըսեմ քու երեսիդ.
« Հնդկահաւիմ անպիտանն ես »:

Ա Ր Զ Ը Դ Ա Տ Ա Ի Ո Ր

« Երբեք անտու մ'էր.

Սոխակը կ'երգէր:

Ազուս Ռախամնոտ՝

Գայով անոր մօտ,

Ըսաւ. « Պարոն դու Սոխակ,

« Ի՞նչ կը պրտաս շարունակ.

« Քեզի դէմ զանգատ

« Ունիմ թուրմը անընդհատ:

« Բամն սի գոմէ լլլայ

« Այդ քու ծայրը խոսպան.

« Ես ունիմ, հաւատաւ,

« Քեմէ շատ աղէկ ծայր.

« Միշտ համիտ ու լոկիկ

« Կը կենամ ես սակայն »:

— Դու ծայն ունիս գեղեցիկ,

« Եւ իմիմէն գիրազանց ».

Սոխակն հարցուց զարմացած:

— Եւ կը դնեմ ես զրուս,

Գոռաց խիզախ սեւ ազուս.

« Բայց մեմէ ով որ յաղթուի,

« Շուտ պէտք է աչքը փորուի »:

Այս քարարարոս պայման

Մերժել չ'եղաւ հմարիմ.

Որոշեցիմ միաքան

Դիմելու դատաւորիմ:

Ոտէն թուս.

Մեր սոխակը ամկասակած,

Ծախաւ ելաւ.

Արդարութեամբ վստահած:

Մէյ մ'ալ մայիս դիմացէն

Արջը կ'իշնար

Լեռնէն ի վար,

Հաստ գլուխը շարժելէն:

Մուշտակ հագներ էր աղւոր,

Վսեմաշուք, փառաւոր:

Աս որ տեսաւ.

Մեր Ազուս,

Թեւերը վրայ բերաւ.

Եւ դառնալով ընկերիմ

« Նայէ, ըսաւ, կուգայ կոր

« Մեծ իշխանը ամուսնիմ:

« Ակամջներ ունի խոշոր.

« Ո՛ր պիտի գտնենք

« Ասէի աղէկ դատաւոր:

« Եկու խնդիրը պատմենք »:

Սոխակն ընդունեց.

Մրցումն սկսաւ.

Արջը գանձերէջ՝

Լաւ մը քաղմեցաւ:

Ո՛հ, լսել պէտք էր սոխակն այն ատեն.

Երկիմք ու երկիր կանաճ իր լեզուէն,

Մոգէր հմայէր իւր երգով փափկիկ,

Իր անգուգական ծայնովն ամուշիկ:

Դեռ չ'էր լսեցած երգը թռչնեկիմ,

Արջուկը դարձուց գլուխը անդիմ.

Ազուսն էր հաճաքեալը քացաւ,

Յանկարծ անագիմ կառ կառ մ'է բրդաւ.

Վրդովեց անտառն ու իր շրջակայն:

« Համ, ըսաւ արջը, ես է աղէկ ծայն,

« Խոշոր, հաստընկէ, ուժով ու ազնիւ,

« Քու վզվզուկէդ շատ մախապատիւ:

Ահա այս վնուով մեր խեղճ սոխակիմ

Աչքը փորեցիմ,

Տունը քակեցիմ: